Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecător Culinca Eugenia
Dosarul nr. 2r-1585/25 (2-25108417-02-2r-08082025)

D E C I Z I E

13 august 2025 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintele completului, judecătorul Arhip Valeriu
Judecătorii Pascari Roman și Ghedrovici Nicolae

examinând, fără citarea părţilor, cererea de recurs declarată de P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Lupușor Dumitru împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025, emisă în cauza civilă la cererea depusă de P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victima violenței în familie împotriva acțiunilor lui D***** P*****, cu participarea autorităților publice Centrului de Justiție Familială al Poliției, Inspectoratul de Poliție Centru și autoritatea publică Direcția pentru protecția drepturilor copilului Centru,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 30 iulie 2025, P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** s-a adresat în instanța de judecată cu cerere privind aplicarea măsurilor de protecție în privința victimei violenței în familie împotriva acțiunilor pretinsului agresor D***** P*****.

Petiționara a solicitat admiterea cererii de eliberare a ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie pentru o perioadă de trei luni cu aplicarea următoarelor măsuri de protecție:

- obligarea lui P***** D***** de a sta departe de locuința victimei E***** P***** și a copilului minor C***** P*****, la o distanță de 300 metri;
- obligarea lui P***** D*****, de a sta departe de locul aflării victimei P***** E***** și a copilului minor P***** C***** la o distanță ce ar

asigura securitatea acestora, cel puțin 300 metri excluzând orice contact vizual cu ele;

- interzicerea lui P***** D***** a oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima E***** P***** și a copilului minor P***** C*****;
- obligarea lui D***** P***** până la încetarea măsurilor de protecție, de a contribui la întreținerea copilului minor C***** P*****.

În motivarea cererii, petiționara a invocat că la 25.07.2025, victima P***** E***** a fost primită și asistată în cadrul Centrului de Justiție Familială al Poliției, în cadrul discuției cu reprezentanții CJFP, victima a relatat multiple forme de violență manifestate de fostul soț, P***** D*****, care este tatăl copilului minor P***** C*****.

Victima a comunicat că a fost căsătorită timp de aproximativ 4 ani, relația maritală începând înainte de nașterea copilului lor comun pe nume P***** C*****. Căsătoria a fost desfăcută la data de 31.07.2023. Cu toate acestea, după desfacerea căsătoriei, ultima continuă să fie hărțuită, urmărită și intimidată constant, fostul soț adresându-i amenințări privind intenția de a-i lua copilul. La fel, a declarat că, este supusă în mod constant și zilnic unor forme grave de violență psihologică din partea fostului soț. Cu aproximativ 2 săptămâni în urmă, aceasta a fost agresată fizic, fiind îmbrâncită în spațiul public, în timp ce acesta a încercat să o despartă forțat de fiica lor minoră. Din cauza violenței manifestate de agresor, victimei îi este dificil să mențină un mediu prietenos și calm pentru copilul minor, deoarece fiica este mereu martoră la acte de violență, aspect care îi afectează starea psiho-emoțională.

Suplimentar, a comunicat că, în prezent, beneficiara și fiica sa minoră se află într-o situație financiară precară, fiind nevoite să locuiască într-un imobil închiriat, în condiții dificile. Pentru a face față cheltuielilor curente, beneficiara este nevoită să presteze muncă în mai multe locuri simultan. Între timp, fostul soț continuă să locuiască în apartamentul achiziționat în timpul căsătoriei, imobil pentru care au fost contractate obligații financiare lunare (rate), dar pentru care acesta refuză să achite contribuția, determinând acumularea de datorii și generând riscuri financiare suplimentare.

A indicat că, motivul depunerii cererii privind eliberarea ordonanței de protecție îl constituie faptul că, pe parcursul ultimelor luni, agresorul manifestă un comportament agresiv și neadecvat. In ultima perioadă, acesta sună insistent, scrie mesaje, vine la domiciliul victimei, o urmărește, iar toate aceste acțiuni sunt însoțite de cuvinte indecente și înjositoare.

În aceeași ordine de idei, s-a evidențiat că, la data de 23 iulie 2025, victima a depus o plângere la Direcția de Poliție mun. Chișinău, împotriva acțiunilor violente ale agresorului P***** D*****. Plângerea depusă s-a înregistrat în Registrul de

evidență a altor informații cu privire la infracțiuni și incidente (Registrul nr. 2) al Inspectoratului de Poliție Centru cu nr. 5768.

Prin urmare, a notat că, după evaluarea riscurilor și determinării situației de criză, inspector de sector, al IP Centru al DP mun. Chișinău, la data de 25 iulie 2025 a emis ordin de restricție de urgență nr.63, pe un termen de 5 zile în privința agresorului familial P***** D*****. Conform chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie întocmit la data de 25 iulie 2025 de către ofițerul de sector, nivelul de risc a fost apreciat ca *moderat*, deoarece se atestă o bănuială rezonabilă de pericol eminent de repetare/comitere a acțiunilor violente în privința victimei P***** E*****.

Astfel, a evidențiat reprezentantul presupuselor victime că, în urma constatării cazului de violență în familie, victima P***** E***** a fost îndreptată către Centrul de Justiție Familială al Poliției. După acordarea consultanței juridice, victima a solicitat intervenția unui avocat din cadrul Asistenței juridice garantate de stat în vederea depunerii cererii în instanța de judecată pentru emiterea ordonanței de protecție pe un termen de 3 luni. De asemenea, i-a fost acordat suportul necesar pentru depășirea situației de criză și a dificultăților emoționale.

Își întemeiază pretențiile pe prevederile art. 11-15 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, art. 166-167, 278^3-278^8 Cod de procedură civilă.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de E***** P*****, din nume propriu și în interesele copilului minor C***** P*****, cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victima violenței în familie împotriva acțiunilor lui D***** P*****, cu participarea autorităților publice Centrului de Justiție Familială al Poliției, Inspectoratul de Poliție Centru și autoritatea publică Direcția pentru protecția drepturilor copilului Centru.

Solicitarea recurentei:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 05 august 2025, P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Lupușor Dumitru a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii instanței de fond, soluționarea problemei în fond, cu admiterea cererii în sensul declarat.

La 06 august 2025, P***** E***** în nume propriu a depus recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii instanței de fond, soluționarea problemei în fond, cu admiterea cererii în sensul declarat.

Argumentele recursului:

În motivarea cererii de recurs, P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Lupușor Dumitru a reiterat argumentele invocate în cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie ca victimă a violenţei în familie, împotriva acţiunilor potenţialului agresor, P***** D*****.

Suplimentar a invocat că argumentele primei instanțe, conform cărora cererea de aplicare a măsurilor de protecție nu ar fi probată în sensul art. 278/5 din Codul de procedură civilă și că lipsa unor probe concludente nu ar justifica un risc real și imediat, este una superficială și nejustificată. Soluția instanței de fond ignoră total atât circumstanțele de fapt ale cauzei, cât și prevederile legale aplicabile, contrazicând materialul probator depus de victimă.

Consideră că concluzia instanței de fond, precum că nu au fost prezentate „probe concludente" care ar demonstra un risc real și imediat este contrazisă direct de înscrisurile depuse la dosar, inclusiv:

- Raportul reprezentantului Centrului de Justiție Familială al Poliției, în care sunt detaliate formele de violență psihologică, hărțuire, intimidare și chiar un act de violență fizică, respectiv îmbrâncirea victimei în public;

- Ordinul de restricție de urgență nr. 63, emis de Inspectoratul de Poliție Centru la data de 25 iulie 2025. Emiterea unui astfel de ordin este, prin definiție, o recunoaștere legală a unui pericol iminent. Poliția, ca organ de drept, a evaluat situația și a considerat că există un risc rezonabil de repetare a actelor de violență;

- Chestionarul de constatare și evaluare a riscurilor, care a stabilit un nivel de risc MODERAT. Acest document, elaborat de autorități, atestă clar că nu este vorba de o simplă „constatare a unui caracter ostil al relațiilor”, ci de o situație concretă, evaluată ca fiind periculoasă, ce necesită intervenția de urgență a statului.

Mai mult, susține că declarațiile detaliate ale doamnei P***** E*****, coroborate cu probele depuse, sunt mai mult decât suficiente pentru a justifica măsurile de protecție solicitate.

La fel, instanța de fond a catalogat acțiunile agresorului drept simple „relații ostile" sau „litigii”, considerându-le insuficiente pentru aplicarea măsurilor de protecție.

Consideră că această interpretare este eronată și minimalizează gravitatea faptelor. Așa cum se arată în cererea de protecție, P***** D***** a depus în mod repetat plângeri nefondate pe numele victimei. Aceste acțiuni nu reprezintă un litigiu civil obișnuit. Ele constituie o formă subtilă, dar extrem de eficientă, de violență psihologică, definită la art. 2 din Legea nr. 45/2007. Scopul unic al acestor plângeri este de a o intimida, de a o hărțui și de a-i provoca victimei stări de tensiune și suferință psihică, obligând-o să se justifice constant în fața organelor de drept.

A ignora aceste acțiuni ca fiind simple „litigii” înseamnă a omite una dintre cele mai insidioase și persistente forme de violență, care are un impact profund asupra sănătății mentale și emoționale a victimei și a copilului minor, care este martor la toate aceste evenimente.

Menționează recurenta că atât în cerere, cât și în cadrul şedinţei de judecată, P***** E***** a relatat instanței de judecată despre violența fizică aplicată într-un loc public de către fostul său soț P***** D*****, în prezența copilului minor, P***** C*****. Ținând cont de faptul că violența fizică s-a materializat prin îmbrînceli şi nu a lăsat urme vizibile pe corpul victimei, pentru a constitui obiectul unei expertize medico-legale şi a unei concluzii medicale, P***** E*****, nu a putut prezenta un asemenea raport de expertiză din care să rezulte gravitatea violenței aplicate.

Mai mult, P***** E***** a mai adus la cunoştința instanței de judecată despre violența psihică, hărțuirea și intimidarea la care este supusă de către fostul său soț, P***** D*****. Hărțuirea şi intimidările se manifestă prin agresivitate verbală, vizite inopinate şi neanunțate, înjurături, insulte, plângeri false, amenințări cu privire la faptul că o va lipsi de dreptul de a-şi vedea copilul, dar şi presiuni pentru achitarea unor sume de bani pentru bunul imobil în care locuieşte agresorul P***** E*****.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Astfel, la 13 august 2025, prin intermediul poștei electronice, din partea Direcției pentru protecția drepturilor copilului a parvenit referința prin care s-a solicitat ca la baza emiterii deciziei instanței de recurs să fie pus interesul superior al copilului.

Termenul de declarare a recursului:

În corespundere cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost emisă la 30 iulie 2025, iar cererea de recurs a fost depusă la 05 august 2025 de P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Lupușor Dumitru și respectiv la 06 august 2025 de P***** E*****, în nume propriu (f.d. 96-110).

Astfel, recursul declarat de P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Lupușor Dumitru împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025, se consideră depus în termen.

Aprecierea instanţei de recurs:

Analizând legalitatea şi temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Conform art. 278^3 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie se examinează de instanțele judecătorești conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepțiile și completările stabilite în prezentul capitol și în legislația de prevenire și combatere a violenței în familie. (2) Instanța examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie cu participarea victimei și a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituțiile abilitate prin lege cu funcții de prevenire și combatere a violenței în familie, în funcție de circumstanțele individuale ale cazului.

În corespundere cu art. 278^4 alin. (1) Cod de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție se depune la instanța judecătorească de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliție, organul de asistență socială sau de către procuror. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecție în interesele copilului sau ale persoanei în privința căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea și protecția personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire și în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

Conform prevederilor art. 278^6 alin.(3) Cod de procedură civilă, declarația victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice.

Potrivit dispozițiilor art. 278^7 alin.(1)-(3) Cod de procedură civilă, instanța de judecată emite în 24 ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecție, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

Articolul 2 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, *violenţă în familie* reprezintă actele de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral, iar *violenţă fizică* ca fiind vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrâncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar.

Victimă-adult reprezintă persona adultă care a fost supusă actelor de violență în familie sau concubinaj.

Victimă-copil – persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani și care a fost supusă ori a fost martoră la acte de violență împotriva femeilor și/sau la acte de violență în familie.

Același articol instituite definiția de *violență psihologică* ca fiind impunere a voinţei sau a controlului personal; provocare a stărilor de tensiune şi de suferinţă psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, şantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, ameninţări verbale, afişare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice, neglijare; implicare în viaţa personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenţie, inclusiv în locuinţa familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere și/sau creare a impedimentelor în realizarea profesională ori interzicere și/sau creare a impedimentelor în realizarea programului educațional în instituția de învățământ; persecutare prin contactarea sau încercarea de a contacta prin orice mijloc sau prin intermediul altei persoane victima căreia i s-a cauzat o stare de anxietate, frică pentru siguranța proprie ori a rudelor apropiate, fiind constrânsă să-și modifice conduita de viață; deposedare de acte de identitate; privare intenţionată de acces la informaţie; alte acţiuni cu efect similar.

Conform art. 3 alin. (1) și (2) al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, subiecți ai violenței în familie sunt agresorul și victima membri ai aceleiași familii. Membri de familie, în sensul prezentei legi, sunt:

a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;

b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

În virtutea art.12 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, persoanele care pot depune cerere despre comiterea actelor de violență în familie sunt:

a) victima;

b) în situație de criză, membrii de familie;

c) persoanele cu funcție de răspundere și profesioniștii care vin în contact cu familia;

d) autoritatea tutelară;

e) alte persoane care dețin informații despre pericolul iminent de săvârșire a unor acte de violență sau despre săvârșirea lor.

În corespundere cu prevederile art. 14 alin.(2) al aceleiași norme legale, cererea sau demersul pentru eliberarea ordonanţei de protecţie depuse în instanţă de judecată se examinează conform Codului de procedură civilă, Codului de procedură penală.

Colegiul reține că scopul adoptării Legii nr. 45 din 01 martie 2007 a fost consolidarea, ocrotirea și sprijinirea familiei, asigurarea respectării principiilor fundamentale ale legislației cu privire la familie, realizarea egalității de gen între femei și bărbați ca element-cheie în prevenirea violenței asupra femeilor, precum și faptul că violența în familie afectează femeile în mod disproporționat, iar prin aplicarea măsurilor de protecție, asupra victimei se urmărește înlăturarea pericolului de a fi supusă violenței sau altor acțiuni ilegale din partea agresorului, or este pusă în pericol viața și sănătatea victimei, în prevenirea unor noi acte de violență asupra victimei și/sau asupra altor membri ai familiei, precum și în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

La fel, Colegiul punctează că declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție doar în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta. În acest caz, pentru probarea violenței fizice este indispensabilă prezența pe corpul victimei a vătămărilor corporale vizibile.

Determinând faptul existenței violenței psihologice, care ar necesita emiterea ordonanței de protecție, urmează a fi luat în calcul faptul că din definiția legală a acestui tip de violență rezultă că manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfășoare pe o perioadă de timp suficient de lungă ca să determine crearea unei stări de suferință psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv și de intensitate care să conducă la formarea în plan psihic a credinței sincere că aceste violențe sunt reale.

Totodată, nu orice divergențe, contradicție sau stare de tensiune constituie în sine formă de violență psihologică în lipsa intenției agresorului de a-i cauza victimei vreo suferință.

În același timp, Colegiul subliniază că în cadrul examinării cererii privind emiterea ordonanței de protecție urmează a fi verificat dacă sub pretextul existenței violenței în familie și solicitarea aplicării măsurilor de protecție nu se urmărește soluționarea altor litigii ce există între membrii familiei.

Corespunzător, prin prisma art.9 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sânt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, Colegiul costată că instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

Din materialele cauzei și din explicațiile date de către petiționară în instanța de fond, s-a stabilit cu certitudine că P***** E***** și P***** D***** sunt foști soți, căsătoria cărora a fost desfăcută la data de 23 septembrie 2023 și sunt părinții copilului minor C***** P***** (f.d.8).

Astfel, în contextul prevederilor art. 3 alin. (2) al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, Colegiul atestă că, la caz, părțile întrunesc prevederile art. 3 alin. (2) lit. b) ale Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, fiind subiecții ai violenței în familie.

În speță, instanța de recurs constată faptul că cererea de aplicare a măsurilor de protecție înaintată de P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** nu este probată în sensul exigențelor prevăzute de art.278[5] Cod de procedură civilă, astfel primei instanțe, precum și instanței de recurs, nefiindu-i prezentată nici o probă concludentă, care ar demonstra faptul că aplicarea măsurii de protecție ar putea preveni un risc real şi imediat, fiind puse în pericol viața şi sănătatea victimei, fiind necesară asigurarea de urgență a protecției acestuia sau preîntâmpinarea unor noi acte de violență asupra lor.

Mai mult ca atât, Colegiul judiciar remarcă că declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție doar în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta.

Reieșind din prevederile capitolului XXII[2] Cod de procedură civilă care reglementează aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie și a Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, scopul eliberării ordonanței de protecție constă în prevenirea unui risc real și imediat, or, sunt puse în pericol viața şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei şi/sau asupra altor

membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

Astfel, instanța de recurs conchide că riscul aplicării violenței fizice asupra pretinsei victime nu este real și nici iminent, or, între P***** E***** și P***** D***** conflictul s-au iscat ca urmare a existenței mai multor litigii în ceea ce ține de creșterea și întreținerea copilului minor P***** C*****, dar și în legătură cu partajarea averii comune (pe rolul instanței de judecată fiind pendinte acțiunea Evelinei P***** către D***** P***** cu privire la încasarea pensiei de întreținere a copilului minor și acțiunea Evelinei P***** către D***** P***** privind partajul averii).

Din materialele cauzei se atestă că la 25 iulie 2025, P***** E***** s-a adresat Centrului de Justiție Familială al Poliției, cu solicitarea de intervenție și sprijinul angajaților Centrului pentru furniza asistența necesară. Ca rezultat a fost solicitată asistența unui avocat din oficiu, pentru a fi asistată juridic la depunerea cererii de aplicare a măsurilor de protecție în instanța de judecată.

Anterior acestei adresări, la plângerea Evelinei P*****, a fost emis de către IP Centru ordin de restricții de urgență nr. 63 din 25 iulie 2025, prin care s-a interzis lui D***** P***** în perioada de acțiune a ordinului de restricție de urgență: contactul vizual și orice alt contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu E***** P***** și P***** C*****; să se apropie de anumite locuri pe care victimele le frecventează. Măsurile de restricție au fost stabilite pe un termen de cinci zile (f.d.21-22).

Potrivit materialelor cauzei, Ordinul de restricție nr.63 din 25.07.2025 a fost contestat de către D***** P*****, prin cererea prealabilă privind anularea ordinului de restricție, depusă la data de 29 iulie 2025, cu invocarea faptului că acesta a fost emis în lipsa unor probe obiective care să ateste violența în familie sau pericolul asupra vieții și sănătății victimelor (f.d.39-40).

La acest aspect, Completul judiciar consideră justă concluzia instanței de fond, precum că emiterea ordinui de restricție nu impune instanța de judecată să emită ordonanță de protecție, decât cu condiția ca cererea cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie să fie motivată, întemeiată și probată, ceia ce nu se atestă la caz.

Mai mult ca atît, Completul judiciar reține faptul, că măsurile de protecție nu pot fi aplicate în vederea soluționării altor litigii sau dispute de oricare gen, iar utilizarea măsurilor de protecție ca și paravan pentru realizarea altor scopuri decât cele prevăzute la art. 5, art. 11, art. 15 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, sau dobândirea anticipată a probelor prin inducerea în eroare a instanței, pentru a fi utilizate în alte procese, este inadmisibilă.

Din suportul probatoriu anexat la materialele cauzei, se atestă că între P***** E***** și P***** D*****, la 31 iulie 2023 a fost încheiat un contract privind plata pensiei de întreținere și stabilire a domiciliului (f.d.51-54).

Potrivit contractului sus-menționat, părțile contractante au convenit asupra achitării pensiei de întreținere începînd cu data autentificării contractului pînă la atingerea majoratulșui de către copilul minor P***** C*****, în mărime de 25% din salariul și alte venituri ale debitorului, P***** D*****, iar domiciliul copilului minor a fost stabilit, la acordul comun al părților, cu mama, P***** E*****.

De asemenea, suportul probatoriu conține și extrasele din cont ale presupusului agresor P***** D*****, prin care se confirmă decontarea din contul acestuia în favoarea recurentei P***** E***** a sumelor bănești efectuate cu regularitate (f.d.43-47).

În lumina celor expuse, Completul judiciar conchide că la caz, se conturează o conduită a pârâtului P***** D***** conformă cu prevederile contractuale asumate, atât în ceea ce privește contribuția financiară la întreținerea copilului minor P***** C*****, cât și în ceea ce privește respectarea stabilirii domiciliului copilului cu mama, P***** E*****.

Compeltul judciar reiterează că deși în speță, se face referire la un episod de îmbrâncire, la un ordin de restricție de urgență și la declarații privind hărțuire psihologică, nu au fost prezentate probe suficiente pentru a demonstra un risc real și imediat asupra vieții și sănătății victimei sau a copilului minor, în sensul art. 278^5 CPC.

Instanța de recurs reține că pentru a fi calificată ca violență psihologică ce necesită intervenția instanței prin măsuri de protecție, comportamentul agresorului trebuie să fie constant, repetitiv și suficient de intens, astfel încât să creeze o stare de suferință psihică demonstrabilă. În lipsa unor probe concrete care să ateste o asemenea suferință (evaluare psihologică, expertiză, declarații ale terților etc.), instanța a apreciat că nu sunt întrunite condițiile legale pentru emiterea unei ordonanțe de protecție.

Mai mult, măsurile solicitate de petiționară – interzicerea oricărui contact, păstrarea unei distanțe de 300 metri etc., reprezintă ingerințe severe în drepturile părții adverse, motiv pentru care acestea pot fi justificate numai în prezența unui pericol dovedit și concret, ceea ce nu a fost demonstrat în acest caz.

Corectă este și aprecierea instanței de fond prin care s-a menționat că cele constatate confirmă caracterul litigios și tensionat al relațiilor foștilor soți, evidențiază dificultățile întâmpinate la soluționarea problemelor ce țin de participarea în viața copilului minor, în special, încasarea pensiei de întreținere, ceia ce vine în contradicție cu interesul superior al copilului, fapt ce urmează a fi luat în considerare de organele specializate privind protecția drepturilor și

intereselor copiilor minori, dar și la examinarea litigiilor civile legate de copilul minor.

Determinând faptul existenței violenței psihologice, care ar necesita emiterea ordonanței de protecție, urmează a fi luat în calcul faptul că din definiția legală a acestui tip de violență rezultă că manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfășoare pe o perioadă de timp suficient de lungă ca să determine crearea unei stări de suferință psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv și de intensitate care să conducă la formarea în plan psihic a credinței sincere că aceste violențe sunt reale. Totodată, nu orice divergențe, contradicție sau stare de tensiune constituie în sine formă de violență psihologică în lipsa intenției agresorului de a-i cauza victimei vreo suferință.

Instanța nu neagă posibilitatea ca violența psihologică să constituie temei suficient pentru protecție. Cu toate acestea, pentru emiterea măsurii de protecție este necesar ca faptele să fie relevante, actuale și suficient dovedite. Declarațiile unilaterale ale victimei pot constitui un mijloc de probă, dar nu sunt suficiente în lipsa coroborării cu alte mijloace obiective – mai ales când se invocă fapte de o anumită gravitate, precum hărțuirea sau intimidarea.

Reieșind din faptul că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate şi care ar duce la casarea acesteia, Completul judiciar, consideră necesar de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat.

Prin urmare, în circumstanțele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că prima instanță justificat și argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea depusă de P***** E***** cu privire la eliberarea ordonanței de protecție în privința sa și a copilului minor.

Totodată, instanța de recurs menționează că argumentele invocate de către recurentă și avocatul acesteia în cererea de recurs sunt formale și neîntemeiate, reducându-se doar la reiterarea circumstanțelor de fapt și de drept indicate în cererea cu privire la aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie, fiind reținute critici subiective față de concluziile instanței de fond, considerent din care necesită a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

Din considerentele menționate şi având în vedere faptul că, prima instanță întemeiat a respins cererea depusă de P***** E***** cu privire la eliberarea ordonanței de protecție, iar cererea de recurs este neîntemeiată, instanța de recurs ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat şi a menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de P***** E*****, din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** prin intermediul reprezentantului său, avocatul Lupușor Dumitru.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 iulie 2025, prin care a fost respinsă cererea înaintată de P***** E***** din nume propriu și în interesele copilului minor P***** C***** privind eliberarea ordonanței de protecție ca victimă a violenței în familie.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul: Arhip Valeriu

Judecătorii Pascari Roman

Ghedrovici Nicolae